

Η ΚΟΡΗ

Μία κόρη ποῦχε κούφιο τὸ κεφάλι
Βγαλμένη ἀπὸ τ' Ἀρσάκειο, προκομμένη,
Μὲ δέκα γαλλικά, μὲ ἰδέα μεγάλη
Πῶς ἦτανε λογάτη διπλωμένη,
Ἦθελε κι' ἀπαιτοῦσε ἓνα γαμβρὸ
Ὅπου νὰ μὴν τὸν ἔχη ἄλλη κάμμία
Ταῖς χάrais νὰ ταῖς ἔχη 'ς τὸ σωρὸ :
Ἑυπνάδα, εὐμορφιά, περιουσία,

Γέννησι ἀπάνου ἀπ' ὅλα,
Νὰν τὴν ταΐζῃ, αὐγὴ—βράδου μπριζόλα,
Ταξειδία 'ς τὸ Παρίσι
Κ' ἐὰν πρέπη ὅ,τι κι' ἂν ἔχη νὰ πουλήσῃ.
Ὡς τόσο ἀρχινῆσαν προξενεαῖς
Κ' οἱ πειὸ καλοὶ γαμβροὶ 'ς ἐκεῖα τὰ μέρη
Ἐτρέξανε μὲ δέσμες ταπειναῖς
Καὶ ἐζήτησαν τῆς κόρης μας τὸ χέρι.
Μὰ ποῦ ! ἡ φαντασμένη χεχεμοῦλα,
Ὡς λέμε παραπάνου, τᾶθελε οὐλα.
Γιὰ τοῦτο οἱ φτωχοὶ μας ἐρασταδες
Μὲ ὅλαις τους ταῖς χάrais κ' εὐμορφάδαις
Δὲν ἔφθαναν ποτὲ, ποτὲ, — κάθε ἄλλο —
Ἐ τῆς κόρης μας τὸ γαμβρο—ιντεάλο.
Ὁ ἓνας εἶχε τῶνα ὁ ἄλλος τ' ἄλλο,
Ἄλλος τ' αὐτὶ παραπολὺ μεγάλο·
Ἡ μύτη πάλε ἄλλου κακομοῖρη
Ἦταν χονδρὴ 'σὰν Ἑκκλησιας στυπτήρι

Ἄλλου πάρα μικρὴ...

Μὰ ὡς τόσο οἱ γαμβροὶ

Οἱ διαλεκτοὶ σιγὰ σιγὰ μακρένουν
Καὶ 'ς τὴ σκηνὴ οἱ μέτριοι ἀνεβαίνουν.
Καὶ ἡ κόρη μας μὲ ἄκρα ὑπερηφάνεια :
Νὰ πάρω ἐγὼ ! ἐγὼ τέτοια ζιζάνια !
Ἦσάν νᾶμουνα κάμμία ἀπελπισμένη
Εὐμορφῇ 'σὰν ἐμὲ καὶ διπλωμένη !
Μὰ ὡς τόσο ἐπερνούσανε οἱ χρόνοι
Κ' ἡ δύσκολὴ μας κόρη ἡ φτωχὴ
Ταῖς νύχταις τῆς ταῖς ἐπερνοῦσε μόνη
Ζεστὴ ἡ κρύα — ἀδιάφορο — ἐποχὴ !
Καὶ δὲν ἔφθανε τόσο· ἡ ἡλικία
Τῆς ἄρπαζε ταῖς χάrais μία μία.
Σιγὰ σιγὰ πᾶνε ὅλαις ἡ εὐμορφάδαις
Ἀφίνουνε ὑγεία κ' οἱ ἐρασταδες.
Ἐτότες ἀρχινῆσαν τὰ φκιασιδία.
Μὰ ναί ! ἡ εὐμορφία τῶν γυναικῶν
Δὲν φτιάνονται ὡςὰν τὰ κεραμίδια
Ὅταν μετατοπίσουν τῶν σπητιῶν.
Ἡ κόρη ἀρχινᾷ νὰ συλλογιέται
Καὶ κάτι ἄλλο πράμμα τὴν πειράζει...
Δὲν παύει ὁ καθρέπτης νὰ ρωτιέται
Κ' αὐρὲς γαμβρὸ ὀγλήγωρα φωνάζει.
Τότες ἡ διπλωμένη ἀλλάζει φύλλο
Καὶ coûte que coûte ζητάει ἓνα φίλο·
Τὸν εὔρηκε· μὰ ποιοῦνε ; φρίκη ! φρίκη !
Ἐναν φτωχὸ παυμένο εἰρηνοδίκη !

A. B.

ΤΣΙΓΓΡΟΒΡΑΔΙΑ.

Πολὺ πρὸ τῆς χθεσινῆς ἐσπέρας ἡ Α. Μ. ὁ Τσιγγρὸς, ἐλάμβανεν ἀναφορὰς ἐπὶ ἀναφορῶν ἐκ μέρους τῶν ὑπηκόων του—ὅσοι καθ' ἑκάστην Δευτέραν συναντῶνται εἰς τὰ βασιλειαῖα τοῦ—δι' ὧν τὸν παρεκάλουν νὰ μὴν τοὺς ξανακάμῃ καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς Τετάρτης τὸ μασκαράλικο τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχε κάμει μίαν Δευτέραν, νὰ τοὺς διώξῃ δηλαδὴ ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἄ"Οχι διότι δὲν μποροῦνε νὰ φύγουν καὶ τὸ μεσονύκτιον—ἔλεγε μία ἀναφορὰ—ἀλλὰ τί θὰ γράψῃ καὶ πάλιν τὸ ἀναθεματισμένο «Μὴ Χάνεσαι».

Ἄ"Επειτα—ἔλεγεν ἄλλη ἀναφορὰ—ντρεπόμεθα καὶ τὰ νέα Κωνσταντινουπολίτικα ζεύγη ποῦ ἤλθανε. Τί θὰ ποῦνε γιὰ τὸν χαρακτήρα τῶν Ἀθηναίων.

Ὁ κ. Τσιγγρὸς ἵφου ἐπέταξεν ἀναφορὰς, ἐσχίσεν ἄλλας, ὕβρισε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐβλασφήμησεν, ἀφοῦ ἐξήντηλσε τὴν ὀργὴν του περιπατῶν μανιωδῶς εἰς τὰς αἰθούσας του, ἀφησε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἐν ἐπιεικέστατον :

«*Ἄς εἶναι*».

Αὐτὸ τὸ «ἄς εἶναι» γύρισε ὅλα τὰ σαλόνια ὡς προσκλητήριον καὶ δυνάμει αὐτοῦ ἐπληρώθησαν πάλιν αἱ αἰθούσαι του κόσμου.

Ἄλλ' ἐβασίλευε γενικὴ κατήφεια καὶ ἀγωνία μήπως τοῦ ἔλθῃ καὶ τοὺς διώξῃ.

Ὁλοι ἔτρεμον.

Πολλοὶ δὲ ἐλάμβανον τὰς κυρίας των καὶ ἐχόρευον κατὰ μόνας ἐν ἀπομεμονωμένοις δωματίοις.

Εἶχον εἰσρεύσει ἀθρόα καὶ τὰ βυζαντινὰ ζεύγη, ἀλλὰ οἱ νυμφοθῆραι τῶν Ἀθηνῶν δὲν τὰ ἐπλησίαζον, φοβούμενοι τὴν μῆνιν Τσιγγροῦ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐπανηγύρισε καὶ τὴν εἰσοδὸν τῆς εἰς τὸν κόσμον μία mignonne τοῦ Βυζαντίου νύμφη, ἣν εἶχε πάντοτε ἀπὸ κοντὰ ὁ ἱππότης σύντροφός της.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

Μὲ τὰ **Ἀποκρηάτικα** τοῦ ὁ φίλτατος Γεώργιος Σουρῆς, τὸν ὁποῖον ἐπὶ ἑνιαυτοῦς ἐνέμοντο τὰ ὑπόγεια ἀκαλλισιθῆτων σατυρικῶν φύλλων, εἰσβάλλει εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ὅπου ὑπάρχει αἰσθητικὸ τοῦ κωμικοῦ καλοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἀντίληψις τοῦ σατυρικοῦ ὥραίου.

Σπάνια εἶναι κρίσεις ποιημάτων ἀνεπιφύλακτοι, τετραγωνικαί, ἐὰν ἐξηγῇ ἡ λέξις αὐτὴ τὴν ἰδέαν μας. Συνήθως ἐπὶ ποιημάτων, ὑψηλοτέρως μάλιστα περιωπῆς ἢ τοῦ κ. Σουρῆ, συμβαίνει ὅ,τι τὸσον εὐφυῶς ἐξήνεγκεν ὁ προσφιλες τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» **Νίκος** εἰπὼν ὅτι :

«Ὅποιος σ' τὸν κόσμον βγάξει

Δυὸ μόνον λέξεις μάγειρο ξενοδοχείου μοιάζει,

Ποῦ γιὰ τὸ ἴδιο φαγητὸ ἀκούει κάθε ξένο

Νὰ λέγῃ : Λύσσα· Ἀνάλατο· Ὠμὸ· Παραδρασμένο.

Ἄλλὰ τὰ **Ἀποκρηάτικα** τοῦ **Σουρῆ** μίαν θ' ἀποσπάσωσι κρίσιν : ὥραϊα, ἓνα θὰ ἐκκρούσωσι γέλωτα : ἡχηρὸν, μίαν θὰ γεννήσωσιν αἰσθησιν : ἡδονῆς.

Ἐκ τῶν δεκατριῶν ποιημάτων του σχεδὸν τὰ ὀκτὼ εἶναι φιλοτεχνήματα μηδεμιᾶς ἐπιδεκτικὰ προσθαφαιρέσεως, καὶ αὐτὴ εἶναι κυρίως ἡ λυδία καλλιτεχνικὴ λίθος.

Σφίγγομεν τὴν χεῖρα τοῦ κατ' ἐξοχὴν Ἀθηναίου ποιητοῦ καὶ ἐὰν ἐπιτρέπηται καὶ ἡμῖν μία ἀντιπροσωπεῖα, προσφέ-

ρομεν εἰς τὴν παιδρὰν τοῦ Μοῦσιν τὰ εὐχαριστήρια τῆς πό-
λεως, διὰ τοὺς εὐώδεις μενεξέδες δι' ὧν ἠθέλησας νὰ ῥάνη
τὰς ξηρὰς μας Ἀπόκρεω.

ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΖΩΓΡΑΦΕΙΤΑΙ.

Τὴν ἀγαπῶ. Τὸν ἔρωτα τίς λύρα πλὴν θὰ ψάλλῃ;
Τίς Προμηθεὺς τῶν Ξερουβειμ τὰ ἄσματα θὰ κλέψῃ;
Βίς ἀπατήτους κορυφὰς τῆς Μούσης τ' ἄνθος θάλλει,
Τίς τοῦ Πηγάσου ἐπιβάς θρασὺς αὐτὸ θὰ δρέψῃ;
Σιγῇ, σιγῇ, καὶ ἄσματα ἐρώτων μὴ ζητεῖτε,
Δονεῖται ἡ καρδίᾳ μου, ἡ λύρα δὲν δοεῖται.

Ἄρκει ἐν μόνον : ἀγαπῶ, ὑψίστη ἁρμονία,
Ἐπουρανία μουσικὴ καὶ ἄσμα τῶν ἁσμάτων.
Ἄν ἔρμηνεύ' ἡ γλῶσσά μας αἰσθητά μυσία,
Πρὸ τῶν ὑψίστων σιωπᾶ κ' ἐκείνη αἰσθημάτων.
Μόνον ἀγγέλους ζωγραφοῦν καὶ γλύφουν οἱ τεχνῖται,
Ἄλλ' ὁ θεὸς δὲν γλύφεται, αὐτὸς δὲν ζωγραφεῖται.
Νίκος.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ *).

(Σελὶς ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων μου).

α. . . . Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν Ἀθηνῶν ὁμοιάζει τὰ τρα-
πεζομάνδουλα ἐκεῖνα, ἅπερ κατασκευάζουν αἱ μικραὶ οἰκο-
κυραὶ (γυναικοῦλαι) σιρράπτουσαι πρὸς ἄλληλα διαφόρων
χρωμάτων τεμάχια ὑφασμάτων. Ἐδῶ ῥυθμὸς ἀρχαϊκός, ἐκεῖ
ῥυθμὸς γοτθικός, ἐδῶ πάλιν βυζαντινός, παρέκει ἀνάκτορον
δικὴν στρατῶνος, ἐκεῖ οἰκία ὡς φρενοκομεῖον, ἐδῶ σταῦλος
ὁμοιάζων οἰκίαν, ἐκεῖ οἰκία ὁμοιάζουσα σταῦλον.

Περίεργος μίαν ἡμέραν ἔστην πρὸ τίνος οἰκίας . . . Ἦτο
ἀληθὲς τερατούργημα μὲ ὄλην τὴν πολυτέλειαν τῶν μαρ-
μάρων.

— Τίνος εἶναι ἡ οἰκία αὐτὴ, ἡρώτησα ἐργάτην τινα.

— Εἶναι τοῦ σιῶρ Νεγρεπόντε, μοῦ λέγει.

Καὶ ποῖος ἐγέλασεν αὐτὸν τὸν Χιώτην καὶ τοῦκαμε τέ-
τοιο σπῆτι ! ἀνεφώνησα ἀμέσως.

Ἐζήτησα ἐκ περιεργείας πληροφορίας καὶ ἔμαθον ὅτι ὅλα
αὐτὰ τὰ θαύματα εἶναι ἔργα τοῦ Γάλλου ἀρχιτέκτονος κ.
Τροῦμ, αὐτὸ δὲ πάλιν τὸ θαῦμα — ὁ Τροῦμ — εἶναι ἔργον
ὀλοκλήρου ἐταιρίας, συγκειμένης ἐξ ἐνὸς σχεδιαστοῦ, τοῦ
κ. Πιάτ, κάποιου Γεωργίου Μόσχου, τοῦ κ. Βασιλείου Μελά
καὶ τοῦ κ. Χαριλάου, σαράφη τοῦ Κριεζῆ.

Οἱ κύριοι οὗτοι ἄμα ἔλθῃ ὁμογενὴς τις εἰς Ἀθήνας τὸν
ἐγκολποῦνται, τοῦ συνιστοῦν ἀμέσως τὸν δεινὸν ἀρχιτέ-
κτονα Τροῦμ καὶ ἐπιτέλους τοῦ κατασκευάζουν ἀντὶ οἰκίας
σταῦλον. Προμηθεύονται ἐκ Μασσαλίας ἄθλια καὶ σεσηπὸτα
κουφώματα, ὁ Θεὸς ξεύρει εἰς ποίαν ἀξίαν, καὶ ζημιοῦσιν
οὕτω τοὺς παρ' ἡμῖν ἐντίμους ξυλεμπόρους καὶ μαραγκοὺς.
Συνιστῶσι τὸν Τροῦμ ὡς ἀρχιτέκτονα, ὅστις γνωρίζει τόσῃν
ἀρχιτεκτονικὴν ὅσην ἐγνώριζε καὶ ὅτε ἡ εἰς τὰ σπάργανα καὶ
ὅστις δι' ἐπιδεικτικῶν ἐπικρίσεων περὶ ἀρχιτεκτονικῆς Πα-
νεπιστημίου, Ἀκαδημίας κλπ. κάτορθόνει νὰ τὸν ὑπολῃ-
πτῶνται . . . ὅσοι δὲν τὸν γνωρίζουν.

Αὐτὰς τὰς πληροφορίας συνέλεξα ἐπὶ τόπου ὅτε ἀκούω
φωνάς. — Τί συμβαίνει ἐρωτῶ.

— Εἶναι, μοὶ λέγει ὁ ἐργάτης, ὁ Νεγρεπόντες ὅστις βλα-
σφημεῖ διὰ τὰ κακὰ ποῦ τοῦ ἔκαμαν.

(*) Σ. Μ. Χ. Παρεκλήθην νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἀνωτέρω ἀρθρίδιον.

Καὶ τῶντι : προσέξας ἤκουσα τὸν Νεγρεπόντε νὰ λέγῃ
πρὸς τοὺς ἀνωτέρω κυρίους.

— Δὲν μὲ μέλει διὰ τὰ χρήματα ποῦ μοῦ ἐφάγατε, ὅσον
μὲ μέλει διὰ τὸ ἄθλιο σπῆτι ποῦ μοῦ ἐκάματε . . .

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ταῦτα ἐφιθύρισα.

— ὦ ! Νεγρεπόντε ! μαύρην γέφυραν διήλθες καὶ ἀπὴν-
τησες ἐκεῖ πολλοὺς διαβόλους . . . πρόσεχε καλῶς, διότι θὰ
σοῦ ρουφίξουν τὸ αἷμα, ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ἔχῃς τὸν Ἀβδη-
ριτισμὸν πολλῶν ὁμογενῶν, οἵτινες ὄντες παντοπῶλαι εἰς
τὴν ἰδίαν των πατρίδα, ἔρχονται εἰς τὰς Ἀθήνας λατρευό-
μενοι ὑπὸ τοῦ πρώτου τυχόντος ἀγύρτου, διασπείροντες δὲ
διὰ τῆς ἀνοήτου πολυτελείας των τὴν δυστυχίαν εἰς τὸν
ἐργατικὸν καὶ ἐντιμὸν λαόν.

ὦ ὁμογενεῖς ! Τῇ ἀληθείᾳ ὁμοιάζετε τὰ ἐπιδημικὰ ἐκεῖνα
πτηνὰ, τὰ ὅποια ἐνῶ ἐξ ἐνὸς τρέφουσι διὰ τῆς σαρκὸς των
τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, ἐν ἡ ἐνσκήπτουσι, ἀφ' ἐτέρου κα-
ταστρέφουσι καὶ δάση καὶ φυτὰ, ἀφαιροῦντα οὕτω τὴν μό-
νιμον γονιμότητα καὶ παραγωγὴν τῆς χώρας *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Τῷ κ. Α. Β. εἰς Ἀργοστόλιον. — Ἀναμένομεν καὶ ἄλλα
τόσον ἐπιτυχῇ ἔργα σας.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ

PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Ce.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς
Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει
ἡμῖν γλίσχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ
τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευ-
καίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν
ὀδονταλίαν.

Παρά Κ. Ὀλυμπέω φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἀρρικαν, εὐωδιάζει
εὐάρεστος τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν,
λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ
αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν
ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς υγείας.

Παρά Κωνσταντίνῳ Ὀλυμπέῳ, 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Η «ΑΓΚΥΡΑ»

Εἰδοποιοῦνται οἱ κύριοι μέτοχοι τῆς ἐταιρίας ὅτι τὴν 3ην
τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Μαρτίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν
2ην μ. μ. θέλει συγκροτηθῇ ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς ἡ
Γενικὴ Συνέλευσις εἰς ἣν δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος ὁ κεκτη-
μένος πέντε ἢ καὶ πλείονας μετοχάς.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 16 φεβρουαρίου 1880.

Ὁ Διευθυντὴς
ΑΔΕΞ. Π. ΚΑΜΠΑΣ.

Ὁ γραμματεὺς
Ἰωάννης Γκιών.